

TAMI OLDHAMOVÁ ASHCRAFTOVÁ

A

SUSEA MCGEARHARTOVÁ

NEŽ PŘIŠLA BOUŘE

PŘEDLOHA K FILMU PODLE SKUTEČNÉ UDÁLOSTI
PŘÍBĚH O LÁSCĚ A BOJI O PŘEŽITÍ

MLADÁ FRONTA

Než přišla bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Tami Oldhamová Ashcraftová

Než přišla bouře – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEŽ PŘIŠLA
BOUŘE

NEŽ PŘIŠLA BOUŘE

TAMI OLDHAMOVÁ ASHCRAFTOVÁ

A

SUSEA MCGEARHARTOVÁ

Mladá fronta

Přeložila Jana Mandelíková

Copyright © 2018 Tami Oldham Ashcraft. All rights reserved.

Published by Dey Street Books, HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007 in 2018.

Originally published as *Red Sky in Mourning* in 2002 by Hyperion.

Translation © Jana Mandelíková

Motion Picture Artwork © 2018 STX Financing, LLC. All rights reserved.

ISBN 978-80-204-4986-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5089-0 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5088-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5090-6 (Mobi)

*Věnováno památce mého dědečka Wallyho J. Oldhama,
mé velké životní opory,*

*a Richarda Sharpa...
který bude v mém srdci žít navždy.*

V první linii

Zaslechla jsem, jak dřík kotvy při nárazu na kotevní kladku zařinčel, a podívala jsem se na Richarda, který na mě rozmáchle mávl – „Jedem!“ Zařadila jsem a motor se rozběhl. Přidala jsem plyn, *Hazana* nabrala rychlost a zamířila ven z přístavu Papeete na ostrově Tahiti. Bylo 22. září 1983, 13.30 hodin. Za měsíc budeme zase v San Diegu v Kalifornii. Kéž bych z toho měla větší radost, jen nerada jsem totiž opouštěla jižní Pacifik. Ne že bych nechtěla vidět rodinu a přátele, jenom to bylo moc brzo. Kalifornii jsme opustili teprve před šesti měsíci a původně jsme měli v plánu plavbu po ostrovech jižního Tichomoří a na Nový Zéland, než se zase stavíme doma. Změna plánu ve mně vyvolávala rozporuplné pocity. Jenže jak Richard neopomněl zdůraznit, tenhle převoz jachty byl jako splněný sen – takhle skvělá pracovní nabídka se zkrátka neodmítá.

Mou pozornost upoutaly výkřiky na břehu. Otočila jsem se a zahlédla pár přátel, kteří nám mávali na rozloučenou. Postavila jsem se na sedačku u kormidla, zamávala oběma pažemi ve vzduchu a kormidlo přidržovala bosou levou nohou. Ucítla jsem štípnutí na palci, to Richard převzal jednou rukou kormidelní kolo a druhou paží mi ovinul kolem pasu. Pohlédla jsem dolů do jeho pronikavě modrých očí. Překypovaly radostí. Přitiskl si mě k sobě a políbil mě na břicho zahalené do pareu. Nemohla jsem si pomoci, ale musela jsem se usmát: těšil se jako malý kluk.

„Zvedáme kotvy, láska.“

„Jo, zvedáme kotvy!“ přitakala jsem.

Naposled jsem zamávala přátelům na molu, kteří už teď vypadali spíš jako sloupy osvětlení, a oči se mi zalily slzami. Důvěrně známý knedlík v krku mi připomněl, jak je loučení vždycky těžké: to pomyšlení, že se možná už nikdy nesetkáte. Vrátime se sice brzy, ale uvědomovala jsem si, že naši přátelé už tady nejspíš nebudou. Námořníci nezůstávají dlouho na jednom místě – plují dál.

Převzala jsem kolo a Richard zatím vytáhl hlavní plachtu. Zhluboka jsem se nadechla a přejela pohledem obzor. Na severozápadě se tyčil ostrov Moorea. Jak já milovala moře! Navedla jsem loď proti větru a hlavní plachta se zatřepetala, když ji Richard vytahoval drážkou nahoru. Loď se stočila po větru a rolovací kosatka se hladce rozvinula. *Hazana* se lehce naklonila. To je ale jachta, tahle Trintella, pomyslela jsem si. Třináct metrů dokonale precizní práce. A tak luxusní ve srovnání s naší *Mayalugou*.

Pozorovala jsem, jak Richard trimuje – seřizuje plachty, a přemítala o tom, jak pro něj muselo být těžké rozloučit se s *Mayalugou*. Postavil si ji v Jižní Africe, dal jí svazijské jméno, které znamená „ta, co překračuje obzor“, po mnoho let mu byla domovem a obeplul na ní půlku světa. *Mayaluga* byla jedenáctimetrový ferocementový kutr s elegantními křivkami lahodícími oku. Interiér jako z řemeslníkova snu, mahagonové příčníky pod palubou se leskly vrstvami sametového laku a podlaha kajuty byla z teakového a cesmínového dřeva.

Abychom už nemysleli na to, co právě opouštíme, měli jsme oba v posledních dnech na *Mayaluze* plné ruce práce. Já se věnovala balení oblečení a osobních věcí, které budeme potřebovat v následujících čtyřech měsících na obou polokoulích v místech, jimiž budeme proplouvat nebo je navštívíme. Trička na podzim v San Diegu. Bundy na Vánoce v Anglii. Mikiny pro začátek zimy opět v San Diegu. Parea a šortky

pro návrat na Tahiti na konci ledna. Richard se soustředil na přípravu *Mayalugy* na následující měsíce, kdy ji tu necháme opuštěnou.

V zálivu Mataiea bude loď v bezpečí. Náš přítel Haipade, který zde žije se svou ženou Antoinette a třemi dětmi, nám slíbil, že naší jachtě každý týden nahodí motor. Obzvlášť jsme si dali záležet, abychom ošetřili polstrování a postavili podlahy, aby mohl vlhký tahitský vzduch cirkulovat. Velký přístřešek jsme nechali roztažený, abychom ochránili mozažné kování a kovové povrchy před intenzivním slunečním zářením, a pod ním jsme nechali otevřenou luknu.

Když jsme *Mayalugu* opouštěli, seděla jsem zády k ní a Richard vesloval ke břehu. Neviděla jsem mu přes sluneční brýle

S Richardem na palubě *Mayalugy*

do očí, ale věděla jsem, že se mu zamžil zrak. „Haipade se o ni určitě dobře postará,“ ujišťovala jsem ho.

„Jo, určitě jo. Tenhle záliv je dobře chráněný.“

„A navíc jsme zpátky cobydup. Jasan?“

„Jasan.“ Usmál se na mě, že jsem napodobila jeho britský přízvuk.

Ted, na palubě *Hazany*, se stočil vítr, takže jsem upravila kurz o 10 stupňů. Richard se sklonil přede mě a zatarasil mi výhled. „Jsi v pohodě?“

„Jasně.“

Přešel za mě a odjistil výtah, aby vztyčil bezanovou plachtu. „Není to nádhera?“

Byla to nádhera. Skvělé počasí, skvělý vítr a skvělá společnost. Jeho optimismus byl nakažlivý. Není plachtění přesně o tomhle? pomyslela jsem si. Dobrodružství. Odvaha. Krucci – vždyť to rychle uteče.

V záznamu v lodním deníku z prvního dne cesty stojí: „Perfektní den. Tetiaroa na boku. Úplněk. Rychlost 5 uzlů na klidném moři pod všemi plachtami.“

Druhý den jsme měli rychlost šest uzlů a pluli s hlavní plachtou a dvěma kosatkami. Později odpoledne jsme museli hodně dotáhnout otěže všech plachet při souboji se severo-severovýchodním větrem.

Třetí den jsme stále naráželi přídí do vln proti větru. *Hazana* se držela dobře, ale my už byli unavení. Později během dne udeřily prudké pětaticetiuzelové poryvy větru. Zarolovali jsme genu, spustili hlavní plachu a pluli se stěhovkou a bezanovou plachtou.

Lekla jsem se, když vlna pleskla o příd *Hazany* na levoboku. Sklonila jsem hlavu, abych se vyhnula vodní tříšti. V žádném

S laskavým svolením Trintella Yachts, Nizozemsko

Jachta *Hazana*, Trintella 44'

případě nepovolíme otěže – nevypustíme vítr z plachet, aby byla plavba pohodlnější –, protože jsme se zavázali, že *Hazanu* doručíme včas. Bylo to San Diego, nebo nic.

Sledovala jsem, jak se zelenkavé a modrozelené odstíny mořské vody spolu mísí a splývají do tmavší půlnoční modři

hlubokých oceánů. San Diego, nebo nic, říkala jsem si. Vždycky se vracím do San Diega – všude dobře, doma nejlíp. Připadalo mi, že už je to tak dávno, co jsem pracovala v obchodě se zdravou výživou a maturovala na Pt. Loma High. Vzpomínala jsem na to, jak jsem shrábla diplom a vypařila se – přetrhala všechny vazby, které jsem k tomu místu měla. Jediné, po čem jsem toužila, bylo překročit hranice do Mexika a surfovat na tamních fantastických vlnách. Tenkrát to bylo Mexiko, nebo nic. Usmála jsem se, když jsem vzpomínala, jak důležité pro mě bylo být volná, být sama. Koupila jsem si dodávku VW z roku 1969, pojmenovala ji *Buela* a ukecala kamarádku Michelle, aby vyrazila se mnou. Hodily jsme prkna na střechu, prolétly přes hranice a zamířily do městečka Todos Santos, které slibovalo skvělé vlny a dobrodružství. To bylo na podzim roku 1978.

S Michelle jsme se utábořily na pláži u Todos Santos spolu s dalšími americkými surfaři. Celý měsíc jsme nedělaly nic jiného než surfovaly, jedly, pařily a spaly. Michelle už pak ale nemohla déle odkládat povinnosti, které na ni čekaly doma, a tak jen nerada vyrazila stopem na sever.

Já se spřátelila s Jimenezovými, jednou místní rodinou. Naučila jsem se natolik španělsky, abych s tím dokázala vyžít, a bavila jsem se tím, že jsem jejich pět dětí učila anglicky. Rodina žila a farmařila na pronajatém pozemku. Pomáhala jsem jim sklízet rajčata a koriandr a oni mi na oplátku nechávali přezrálá rajčata, ze kterých jsem pak vyráběla salsu a prodávala ji *gringům* na pláži. Můj malý podnik mi vynášel dost na to, aby mě to uživilo, takže jsem nemusela sahat na úspory.

Střídalo se tu tolik Američanů, že mi nikdy nebylo smutno. Ani jsem se nikdy nebála být sama. Jednou týdně, nebo tak nějak, jsem jezdila do Cabo San Lucas nebo do La Paz pro zásoby. V Cabu býval takový malý pouliční bufet, kde podávali skvělé mexické snídaně. Chodila tam spousta *gringů*

z turistických jachet. Restaurace byla v betonové budově s výdejním okýnkem. Sedět se dalo jen venku. Vedle okýnka viselo menu a vedle něj byla velká překližková nástěnka. Na ni se připínaly různé vzkazy a oznámení.

Jednou ráno jsem tam zahlédla inzerát, který mě hned praštil do očí. „Hledám posádku. Zkušenosti s plachtěním nejsou nutné. Zkušenosti s vařením nezbytné. Na konci měsíce odjíždím do Francouzské Polynésie.“ Neměla jsem tušení, kde leží Francouzská Polynésie, ale ta představa mě lákala. „Kontaktujte Freda, S/V *Tangaroa*.“

„Hele,“ křikla jsem na Drewa, jednoho námořníka, kterého jsem znala, „co znamená es lomeno vé?“

„Es lomeno vé? To znamená ‚sailing vessel‘, plachetnice, zlato.“

„Díky, zlato.“

Aha, takže *Tangaroa* je plachetnice. Neměla jsem VHF vysílačku, abych mohla na *Tangarou* zavolat, takže jsem došla na pláž a prohlížela tu spoustu zakotvených plachetnic. Otáčely se s proudem, takže jsem dokázala přečíst jejich jména, a brzy jsem *Tangarou* spatřila. Na zádi byl přivázaný malý člun *dinghy*, znamení, že majitel je ještě na palubě. Usadila jsem se na teplém písku a čekala, až někdo dovesluje na břeh. Po nějaké době jsem zahlédla, jak do člunu nasedá starší muž.

Když na pláži *dinghy* přivázal, oslovila jsem ho.

„Ty jsi Fred?“

„Ano,“ odpověděl a rychle mě přešel pohledem.

„Viděla jsem tvůj inzerát a mám zájem.“

Pozval mě na studenou *cervezu* do *cabany* neboli baru jménem Muy Hambre. Nad pivem jsem Fredovi pověřila, že jediná loď, na které jsem kdy plula, byl tátův malý katamarán *Hobie Cat* v zálivu u San Diega, takže o jachtingu nevím zhruba nic, natož o plavbě přes oceán do cizokrajného přístavu. Fred mi řekl, že jeho loď je na míru postavená plachetnice Dreadnought 32. Probrali jsme, jaké bych měla na palubě

povinnosti, šlo hlavně o vaření a hlídky. Sdělila jsem mu, že pokud ve skutečnosti hledá „partnerku“, nemám zájem. On mi odvětil, že se vzpomíná z obzvlášť peprného rozvodu a partnerka je to poslední, po čem touží nebo co by právě teď potřeboval. Budu mít na starosti skutečně pouze vaření a hlídkování.

Vyložili jsme si karty na stůl a dohodli se, že vyrazíme na zkušební plavbu, abych si vyzkoušela, jak se mi jachting bude líbit. Pluli jsme do La Pazu, vzdáleného 170 mil.

Byl to nádherný dvoudenní výlet. Fred se choval jako džentlmen, přesně jak slíbil, a já se na plachetnici cítila jako ryba ve vodě. A tak jsem nastoupila na *Tangarou*. Máma měla z toho, že se vydávám na plachetnici do neznáma, větší obavy než táta, ale věděla, že mě nedokáže zastavit, stejně jako mě před devíti měsíci nedokázala odradit od cesty do Mexika.

Vrátila jsem se do Todos Santos a domluvila se s Jimenezovými, že u nich můžu nechat zaparkovanou svou dodávku. O mnoho let později jsem se dozvěděla, že se z ní stalo krmicí zařízení pro zvířata. Nasypali do ní krmivo střešním okýnkem a otevřeli dveře, takže prasata se mohla v pohodlí nažrat.

S Fredem jsme opustili Cabo v březnu 1979. Plavba dolů na Markézy pro mě znamenala báječnou školu. Strávila jsem spoustu času za kormidlem a získávala cit pro manévrování s lodí neklidným mořem. Jediná otrava byla, že jsme s Fredem byli jako oheň a voda. On byl padesátník, který rád poslouchal vážnou hudbu, a já devatenáctiletá holka, která milovala rokenrol. On byl gurmán, já vegetariánka. On byl disciplinovaný, já bezstarostná. Byl to muž působivého vzhledu – dokonalé držení těla, dokonalá postava, dokonalé opálení. Jenže to všechno na mě bylo až příliš dokonalé.

Jednoho dne se na obzoru objevily vrcholky sopek. Úplně mi to vyrazilo dech, když jsem po dvaatřiceti dnech, kdy mě obklopovalo pouze modré moře a modrá obloha, zase spatřila zem. Jejich kužely narušily dosud monotónní čáru

horizontu. Byl to tajuplný pohled, který mi vehnal slzy do očí. Přemýšlela jsem, jestli se takhle cítil Kryštof Kolumbus, když spatřil na obzoru pevnou zem. Tou dobou jsme s Fredem sotva prohodili slovo. Nemohla jsem se dočkat, až z *Tangaro*y vypadnu, i když moje touha po plachtění a poznávání se právě probudila.

Fred mi sdělil, že až dorazíme na celnici na Nuku Hivě, jednom z Markézských ostrovů ve Francouzské Polynésii, budeme muset složit celní jistinu ve výši 850 dolarů. Byla jsem cestovatelský nováček, a tak mě ani ve snu nenapadlo, že moji hotovost v pesech nebudou Markézané považovat za směnitelnou měnu. Fred zaplatil za mě, což ovšem znamenalo, že jsem mu musela dál vařit a dělat posádku. Všechna svá pesa jsem poslala do San Diega mámě, která mi po telefonu slíbila, že je smění na americké dolary a pošle mi je zpátky poste restante do Papeete na Tahiti.

Tou dobou jsem poznala Darlu a Joeyho, kteří se taky plavili na jachtě jako posádka. Rychle jsme se spřátelili. Naše malá skupinka, všichni zhruba stejně staří, byla brzy nerozlučná, a abychom nevyvolali vzpouru, rozhodli naši kapitáni, že společně proplujeme mezi Markézskými ostrovy.

Fred a já jsme byli první, kdo Markézy opustili a zamířili k archipelagu Tuamotu. Měla to být třídní cesta a záměrně jsme ji naplánovali tak, abychom na místo dorazili za úplňku. Zajistilo by nám to maximální světlo pro plavbu mezi atoly i v případě, že bychom se tam dostali později, než jsme plánovali. Atoly jsou nízko položené kruhové korálové útesy, které obklopují lagunu. Protože se dají snadno přehlédnout a jsou plné podvodních útesů, představují pro mořeplavce bezprostřední nebezpečí. Když tady najedete na mělčinu, můžete si pořádně poškodit spodní stranu trupu a loď půjde během pár minut ke dnu. Nejvyšším bodem na atolech jsou dvanáctimetrové palmy, kývající se v pasátech. Vzhledem k zakřivení zeměkoule

a ke skutečnosti, že jste na lodi, která se houpe na vlnách, není těch dvanáct metrů vidět tak zřetelně, jako by byla vidět dvanáctimetrová budova. Palmy jsou pro námořníka první známkou, že je pevnina nedaleko.

Doporučili nám, abychom se s Fredem zaměřili na vraky lodí, větších i menších, které na atolech najely na mělčinu, a využili je jako navigační body. Když jsme kolem trosek proplouvali, uvědomila jsem si, jak je důležité, aby si všichni na palubě byli vědomi hrozícího rizika a taky aby měli zkušenosti s navigováním nebezpečnými oblastmi. Myslela jsem si, že Fred to umí.

První zastávkou na cestě mělo být Manihi. Fred spočítal, že atol spatříme až brzy ráno, takže budeme mít spoustu času a dobrého světla na hledání vjezdu do laguny. Když už se blížilo poledne a my pořád ještě nic nezahledli, začala jsem mít obavy. Teprve v jednu hodinu odpoledne jsme spatřili vrcholky palem vlající v dálce a já si mohla konečně s úlevou oddechnout. Zanedlouho jsme byli dost blízko, abychom se pokusili najít průliv, který byl zakreslený na mapě. Pátrali jsme po místě, kde by byly proudy zpěněné vody klidnější, ale viděli jsme jenom dlouhý jednolitý příboj. Fred mi vysvětlil, že se vlny často lámou na obou stranách průlivu, takže někdy bývá obtížné rozpoznat mezi korály volné místo.

Střídali jsme se s Fredem u dalekohledu a dychtivě prohledávali příbojové vlny podél břehu ostrůvku. Vyšplhala jsem po stupních stěžně na sáling – příčnou výztuhu stěžně –, jednou paží jsem stěžně objala a dalekohledem jsem zkoumala tropický ostrůvek. Pruh země se zdál být nepřerušovaný, nebyl v něm žádný zářez. Celý atol jsme kolem dokola obepluli a vjezd jsme nenašli. Nervy jsem měla napjaté k prasknutí, ale Fred odmítl přiznat, že jsme se ztratili. Slunce rychle zapadalo.

Během ostré výměny názorů jsme oba připustili, že jsme se museli odklonit – proud nás musel odnést směrem na

západ – a že jsme obepluli atol Ahe místo Manihi. Tak jsme se dohodli, že v noci zamíříme na atol Rangiroa.

Tu noc jsme byli oba jako na jehlách. Zůstali jsme vzhůru, sledovali mořskou hladinu a naslouchali, jestli nezaznamenáme nějaké vlny tříštící se o útesy. A já si pod tlakem strachu uvědomila, že se už nikdy nechci ocitnout v podobné situaci. Musím se naučit navigovat.

Za rozbřesku jsme zahlédli cíl naší cesty. Jako by mi ty palmy mávaly v ústřety. Během dopoledne jsme lokalizovali vjezd. Tentokrát bylo krásně vidět, kde zpěněné vlny mizí a pak se opět zvedají. Taky změna barvy podél pobřeží jasně naznačovala, kde leží průliv. Zahlédli jsme jachtu s americkou vlajkou uvázanou u místního nákladního doku. S pomocí muže a ženy z druhé lodi jsme vmanévrovali do přístaviště. Vyskočila jsem na molo a vyčerpaně ženě řekla: „Teda, to jsem ráda, že jsem konečně na Rangiroi.“

„Na Rangiroi? Nejste na Rangiroi. Jste na Apataki!“

Byla jsem v šoku. Skočila jsem zpátky na *Tangarou* a hnala se dolů do podpalubí, abych se podívala na mapu. Proud nás odnesl víc než sto mil na jihovýchod. To, co jsme považovali za atol Ahe, byl ve skutečnosti atol Takapoto, jeden z těch, které nemají žádnou možnost vjezdu.

Ztratila jsem veškerou důvěru, kterou jsem ve Freda měla. Pětidenní plavbu na Tahiti jsem přetrpěla vzteky bez sebe. Zavazadla jsem měla sbalená dva dny předtím, než jsme dorazili. Nemohla jsem se dočkat, až vyskočím z *Tangaroy* a nechám ji daleko za sebou.

Na Tahiti jsem v jedné kavárně potkala kamaráda Joeyho; řekl mi, že se nechal najmout na škuner *Sofia* jako kuchař. Vyptávala jsem se ho na *Sofii*. Není to žádná luxusní zaoceánská loď, popisoval Joey, vždyť taky byla postavená v roce 1921, ale je úžasná: sedmatřicetimetrový trojstěžňový škuner, který je v družstevním vlastnictví. Dodal, že ubytování je drsné: lodní toaletu například představovalo záchodové prkýnko

připevněné na zadní palubě na plechovou nádobu opatřenou lanem, aby se její obsah dal vyklopit do moře. Kuchyňka měla čtyři petrolejové hořáky a jeden velký naftový vaříč a v dřezu tekla jen mořská voda. Pitná voda byla povolena pouze na pití a na vaření, nemohlo se jí plýtvat na takové zbytečnosti jako oplachování slané vody z nádobí.

Poplatek za vstup do jachtařského družstva byl tři tisíce dolarů. Kuchaři platili jenom patnáct stovek. Joey mi řekl, že posádka *Sofie* hledá ještě jednoho kuchaře, čímž mě navnadil. Druhý den jsem se na škuner vydala, požádala o místo a dostala ho. Stala jsem se stálým členem posádky.

Sofia byla sice velmi jednoduché plavidlo, ale rozhodně měla charakter. Její žebra vypovídala o minulosti a prožitých dobrodružstvích. Posádka čítala deset až šestnáct lidí. Mířili na Nový Zéland přes všechna souostroví v jižním Pacifiku. Dny na *Sofii* byly z těch nejlepších, jaké si lze představit. Ta svoboda, když plujete po tyrkysových mořích za jasného slunečního svitu s plnými plachtami, byla doslova magická. Všichni v posádce mezi sebou měli dobré vztahy. Zvládla jsem si zde osvojit jachtařské i lodmistrovské dovednosti a základy navigace, stejně jako vaření, a také jak pomáhat s organizací a řízením lidí na jachtě. Bylo to jako učit se na jedné z nejlepších škol v jižní Kalifornii: *Sofia* – špičková námořní univerzita.

Jakmile jsme dopluli k Novému Zélandu, zamířili jsme k městečku Nelson, které leží na severním cípu Jižního ostrova v Cookově průlivu.

Sofia měla procházet opravou v Nelsonu déle než rok a mně zatím nabídl práci na rybářské lodi jménem *Pandora*. Vlastnil a provozoval ji jeden bývalý člen posádky *Sofie*, který se u nás zastavil, když hledal posádku na svou loď. Přihlásila jsem se na tuňákovou sezónu a nakonec jsem tam pracovala dvě sezóny tuňákové a jednu kanicovou. Byla to dobře placená práce a já náročný rybářský život milovala – a moře hojně oplývalo rybami.

Zatímco jsem rybařila, *Sofia* dostala nabídku účinkovat ve filmu a producent chtěl mít loď na natáčení v Aucklandu. Většinu svých věcí – fotografie, dopisy a oblečení – jsem nechala na palubě, protože jsem plánovala, že se na *Sofii* v Aucklandu vrátím, až skončí tuňáková sezóna.

Sofia do Aucklandu nedoplula. Potopila se v ošklivé bouři u severozápadního cípu Severního ostrova Nového Zélandu – u mysu Reinga. Když šla loď ke dnu, jedna žena se utopila. Šestnáct přeživších strávilo na dvou záchranných člunech pět dní. Nakonec je zachránila projíždějící ruská nákladní loď, která si jich všimla díky poslední vypálené světlici.

Byla jsem na moři, když se ke mně zpráva o potopení *Sofie* donesla. Rybářská loď, na které jsem pracovala, mě vysadila na břeh a já odletěla do Wellingtonu, abych se setkala s posádkou *Sofie*. Všechny mé plány šly jako lusknutím prstu ke dnu spolu s tou nevinnou mladou ženou a krásnou lodí. Nevěděla jsem, co dál. Moje vízum vypršelo, stejně jako víza ostatních členů posádky *Sofie*. Nezbylo mi nic kromě oblečení, které jsem si vzala s sebou na rybářskou loď, a pár drobností. I tehdy mě moje kořeny táhly zpátky do San Diega, až na to, že tenkrát jsem byla pryč už tři roky, a ne pouhých šest měsíců jako teď.

Richard vystrčil hlavu z podpalubí a řekl: „ETA třicet dní, lásco.“

Široce jsem se usmála, protože po vzpomínkách na mé nešťastné začátky profesionálního námořníka mě důvěra, kterou jsem cítila k Richardovi, uklidňovala. S Richardem stálo za to být kdekoli, dokonce i uprostřed tohohle rozbouřeného moře.

Pátého dne po vyplutí z Tahiti krádjela *Hazana* s genou a bezanovou plachtou hladinu moře rychlostí šest uzlů. Uvolnilo se jedno kování a mořská voda natekla do SSB vysílačky a zkratovala ji. Neustávající burácení severovýchodního větru nás okrádalo o spánek. Kvůli neustálému rachocení, pleskání

plachet a náročné plavbě po rozbouřeném moři jsme si ani na chvíli nemohli oddechnout.

Teprve další den přinesl dočasnou úlevu. Vítr se stočil na boční a tlačil nás východním směrem, což bylo přesně to, co jsme potřebovali. Richard zapsal to „požehnání“ do lodního deníku. Rozhodli jsme se povolit plachty a trochu si orazit.

Vyhrívala jsem se na sluníčku a točila si prstenem s uzlem lásky, který mi Richard vyrobil. Pohlédla jsem přes kokpit a spočinula zrakem na jeho svalnatém těle. Obdivovala jsem jeho zlatavé vlasy, zvlněné jako moře, i krátce zastřižený plnovous, sluníčkem vyšisovaný.

Následujícího dne zapsal Richard do lodního deníku: „Už jsem ztratil veškeré iluze, že jihovýchodní pasáty budou kdy lepší než východní! Teď – s hlavní plachtou na 2. ref, kosatkou, zarolovanou genou (1/2) a bezanovou plachtou – letíme rychlostí 6 uzlů.“

Osmý den vypověděl službu anemometr – měřič rychlosti větru – od firmy Brooks & Gatehouse.

„Sakra, doufám, že už se žádný další vybavení nerozbije,“ křikl na mě Richard.

„Nemohla to být koroze, nebo...?“

„Houby koroze. Podělaná high-tech elektronika. Slunce sice nesvítí každý den, ale když svítí, aspoň podle něj poznáš, kde přesně jsi.“

„Tak do hajzlu s high-tech elektronikou!“ škádlila jsem ho a dlaní udeřila do sedadla.

Příští tři dny *Hazana* letěla s větrem o závod. V napnutých plachtách se odráželo lososově zbarvené slunce a my si užívali čtení, odpočinek a potřebný spánek.

Neděle 2. října, jedenáctý den na *Hazaně*, byla pro nás mimořádná. Tyrkysové moře za soumraku třpytivě světélkovalo.

Otevřeli jsme si lahev vína a připili si na to, že jsme dnes překročili rovník a vpluli na severní polokouli.

Přímo před námi vytryskl do vzduchu stříbřitě zelenkavý gejzír: mířila k nám velká skupina kulohlavců, aby si s *Hazanou* pohráli. Zapojili jsme větrné kormidlo a přešli na příď, abychom mohli pozorovat, jak skáčou a zdraví nás svým zpěvavým, pronikavým hlasem. Richard se chytil nerezového zábradlí na přídi, zezadu mě objal a přitiskl svou vousatou tvář na mou. Velryby zatím před námi vytvářely krásné křižující se stužky fosforeskující zelenkavé barvy.

„Nejsou ty velryby kouzelný, lásko?“ zeptal se mě fascinovaně.

„Podívej, jak se vynořují a potápějí,“ začal Richard pomalu vlnit pánví. Když se *Hazana* zvedla na další vlně, pošeptal mi do ucha: „Vynořují se...“ a když příď poklesla: „... a potápějí.“

„Mohl bys být velryba, Richarde,“ popichovala jsem ho.

„Já jsem velryba, lásko. Koukej, vynořuju se...“ přitiskl se těsněji a já jsem cítila, že v něm rytmus velryb probudil touhu. „A teď se potopím.“

Jak *Hazana* klouzala dolů po vlně, sáhl Richard dopředu a rozvázal mi šátek, zatímco mě objímal koleny. Přivázal látku k zábradlí smyčkou a sevřel mi prsa teplýma rukama. Pustila jsem se zábradlí na přídi a roztáhla doširoka paže, jako galionová figura na přídi *Hazany*.

„Hmmm,“ zabroukala jsem.

„Chci se s tebou potopit, Tami,“ zamumlal mi Richard do ucha. „Chci se vynořovat a potápět jako ta divoká zvířata.“ Sáhla jsem dozadu a rozepnula mu šortky. Spadly na teakovou palubu.

S narůstající intenzitou jsme se vynořovali a potápěli, vynořovali a potápěli, divocí a volní jako velryby. Před Bohem a nebesy a oblohou. *Hazana*, královna velryb, nastavila rytmus vlnění, s nímž jsme se sladili.

Později jsem do lodního deníku zapsala: „Požehnání.“

Den dvanáctý. Vytáhli jsme lehký spinakr, velkou plachtu, která se používá na zadoboční a zadní vítr, a pluli rychlostí čtyři uzly. Konečně nás dohnaly jihovýchodní pasáty. Doprovázely nás několik dní a tlačily nás na východ. Často jsme zahlédli velryby, a teď navíc ukazovali své veselé tváře i delfini.

Rozbřesk 8. října byl šedivý, deštivý a mizerný. Vítr byl nevyzpytatelný. Vanul v poryvech od jihovýchodu až po jihozápad a pak zase od severu. Zrovna jsme vepředu kontrolovali takeláž, když nám na přední palubu dopadl malý ptáček. Chudinka lapal po dechu a nejistě se držel na tenkých nožkách. Richard přinesl utěrku a přehodil ji přes něj. Sebral ptáčka a donesl ho do kokpitu, kde byl chráněný před deštěm a větrem. Za čelním sklem na střeše kabiny se ptáček přikrčil a čechral si mokrá períčka, aby své unavené tělíčko zahřál. Rozdrobila jsem před něj kousek chleba, ale zdálo se, že je příliš vyděšený, než aby dokázal něco sníst. Ten absurdní vítr musel drobného ptáčka zanést daleko od pevniny. Richard později naškrábal do lodního deníku: „Cyklona?“

Když jsem si přečetla slovo „Cyklona?“ v jeho zápisu, přemýšlela jsem, co tím myslel. Mohlo to znamenat, že plujeme nějakým nebezpečným vzdušným vírem? Je to možné? Dostal se snad ten ptáček do cirkulujícího větru a neměl sílu ani možnost, aby se vysvobodil? Báł se snad Richard, že se do něj taky chytíme? Během posledních pár let jsem se dostala do mnoha cirkulujících větrů a nikdy jsem je nepovažovala za cyklonu. Richard se netvářil, že by ho to příliš trápilo, takže jsem si s tím taky přestala lámat hlavu.

Příštího dne nás meteorologický kanál WWV informoval, že bouří, kterou pozorovali u pobřeží Střední Ameriky, nyní

překlasifikovali na tropickou níži Sonia. Říkali, že její střed se nachází na 13. stupni severní šířky a 136. stupni západní délky a pohybuje se směrem na západ rychlostí sedm uzlů. Což znamenalo, že je víc než sto mil na západ od nás.

WWV ještě varoval před jinou tropickou bouří, která se formovala u pobřeží Střední Ameriky. Mluvili o ní jako o bouři Raymond. Když Richard porovnal náš kurz 11° s. š. a 129° z. d. a směr severo-severozápad s pohybem bouře Raymond, 12° s. š. a 107° z. d. směrem na západ rychlostí dvanáct uzlů, zapsal do deníku: „Pozor na ni.“

„Pozor na ni?“ Bouře přicházejí a odcházejí, pomyslela jsem si, a často se vytratí. To jsem se naučila při rybaření na Novém Zélandu. Richard si to zapsal jen proto, že byl zvyklý si udržovat přehled. Nevzrušeně jsem pokračovala v každodenních drobných pracích, jako bylo vaření, uklízení, kormidlování a čtení. Obzvláště ráda jsem seděla v kokpitu a psala dopisy přátelům, kteří zůstali na Tahiti. Později je pošlu ze San Diega.

Kolem půlnoci vítr zeslábl. Pak se stočil na východo-severovýchodní, čímž ještě posílil Raymondovu sílu. Udeřily na nás bouřky a déšť.

V pondělí 10. října se vítr stočil k severu. V pět ráno jsme změnilí směr na severo-severozápadní, abychom nabrali rychlost. Naším cílem bylo dostat se tak daleko na sever od Raymondovy dráhy, jak to jen půjde.

Vítr polevil na jeden až dva uzly a nakonec jsme museli plout čtyři hodiny na motor. Ale v poledne, když začalo pěkně fučet, jsme motor vypnuli a zarefovali hlavní plachtu na dva refy. Tím jsme ji co nejvíc zmenšili, aniž bychom ji spustili. Měli jsme vztyčenou kosatku, gena byla taky zarefovaná. Pluli jsme rychlostí pět uzlů na severo-severozápad. Tropická

bouře Raymond nyní byla na 12° N a 111° W a mířila přímo na západ. Ptáček zmizel, odletěl z úkrytu.

Rozhodli jsme se, že vztyčíme víc plachet a pokusíme se dostat severně od blížící se bouře. Bezpečnostní lana, jacks, vedou po obou stranách lodi od příďe na zád'. Na ně jsme mohli přicvaknout karabinu harnesu, bezpečnostního postroje, když jsme se pohybovali po palubě. Hnali jsme *Hazanu* na maximum. Neměli jsme na vybranou – museli jsme se odklidit hurikánu z cesty. Tahle bouře začínala pomalu překonávat obě příšerné bouře, které jsem v Pacifiku zažila předtím, než jsem se seznámila s Richardem. Věděla jsem, že Richard dostal co proto, když přeploval záliv Tehuantepec v Mexiku při cestě do San Diega. Jenže tahle bouře se rychle měnila v to nejhorší počasí, jaké jsme já či Richard kdy zažili.

Začali jsme s Richardem uklízet palubu pro případ, že by se povětrnostní podmínky ještě zhoršily: nechtěli jsme, aby nám po ní létaly těžké předměty. Odtáhli jsme nouzové dvacetilitrové kanystry s naftou do podpalubí a zajistili je. Byly dost těžké a manipulace s nimi byla na rozbouřeném moři obtížná.

Ve 2.00 následujícího rána jsme přišli o genu. Roztrhaná látka se divoce třepetala ve větru, přerývané praskání a trhání nás ohlušovalo. Nahodili jsme motor a zapnuli autopilota. Opatrně jsme se s Richardem pracovali k hlavnímu stěžni a harnesy jsme postupně přecvakávali po bezpečnostním lanu. „Povolíš...“

„Cože?“ snažila jsem se překřičet kvílející vítr.

„POVOLÍŠ VÝTAH, AŽ SE TAM DOSTANU, A JÁ JI STÁHNU DOLŮ.“

„DOBŘE,“ křikla jsem a povolila lano.

Richard se probíjel na příď. S hrůzou jsem sledovala, jak mu nohy kloužou. Rozbouřená voda vystříkla na příď až nad něj a zmáčela i mě. *Hazana* se vzpínala na vzdouvajících se vlnách. Zničená plachta se prudce a nebezpečně třepetala ve větru.

Richard ji nedokázal spustit. Nakonec se vrátil ke mně.

„ANI SE NEHNE. VYSEKNI KONEC VÝTAHU A POJĎ MI JI POMOC STÁHNOUT.“

Poslechla jsem ho a pomalu se po čtyřech snažila dostat dopředu, při každém přívalu mořské vody jsem sklonila hlavu. Tahali a šhubali jsme za plachtu, která sebou ve větru divoce zmítala. Konečně, to už jsem měla prsty samý puchýř, jak jsem se snažila mokrou plachtovinu zachytit, plachta s žuchnutím spadla a napůl nás zavalila. Rychle jsme ji sebrali a ledabyle uvázali. Pak jsme nasadili největší kosatku a já přivázala otěž k zadnímu dolnímu rohu plachty. Prodrala jsem se zpátky ke kokpitu a ujistila se, že lano není nikde zamotané.

Richard se dostal k hlavnímu stěžni, obtočil výtah na vinšnu a ručně vytáhl plachtu co nejvýš. Doplazila jsem se k hlavnímu stěžni a přitáhla povolené lano, zatímco Richard točil klikou vinšny a dotahoval zbytek plachty. Zuřivě se třepetala jako zapomenuté prádlo na šňůře v náhlé letní bouřce. Báli jsme se, že se roztrhne i tahle plachta. Když byla takřka úplně vytažená, proklouzla jsem co nejrychleji zpátky do kokpitu. Richard zatím zajistil výtah. Zběsile jsem točila klikou, abych plachtu napjala. Richard se taky vrátil do kokpitu a pomohl mi plachtu natrimovat. Výměna plachty nám trvala skoro dvě hodiny. Byli jsme oba unavení a mokří a potřebovali se najíst. Mezi dvěma vlnami jsem otevřela luknu a rychle prolezla do kajuty, dřív než za mnou mohla dovnitř vlétnout studená vodní tříšť.

Uvnitř *Hazany* bylo horko, protože všechny lukny byly zavřené. Loď se kymácela jako raft v peřejích. Co by bylo nejjednodušší na přípravu, dumala jsem, instantní kuřecí polévka? Postavila jsem hrnec vody na propanový vaříč a zajistila ho, aby nespádl. Stáhla jsem ze sebe zmáčené žlutáky a vyčerpaně si sedla.

O sedm hodin později (po té příšerné výměně plachty) se tropická bouře Raymond pohybovala stále na západ po 12. stupni severní šířky. Richard naškrábal do deníku: „Jsme v pořádku.“ To, že jsme směřovali na sever, nás očividně vzdalovalo od její dráhy pohybu, takže to vypadalo, že se dostáváme mimo nebezpečí.

Celý zbytek dne vítr zesiloval a vzdouvající se vlny narůstaly. Vítr z hřebenů vln sfoukával vodní tříšť a nás neustále zalévaly spršky slané vody. Oceán vypadal jako zaprášený, jako by se z prachového polštáře vysypalo bílé peří. Tropická bouře Raymond byla nyní překlasifikována na hurikán Raymond. To znamenalo, že vítr v ní dosahoval minimálně 34 metrů za sekundu.

Dne 11. října v 9.30 se podle aktuální předpovědi hurikán Raymond nacházel na 12. stupni severní šířky a nabíral západoseverozápadní kurz. Richard zařval na rádio: „PROČ SE DO HAJZLU OBRACÍŠ NA SEVER? NECH NÁS KURVA NA POKOJI!“ Dal průchod svým emocím a na povrch vyvřel nejen vztek – ale zároveň strach, čistý, syrový strach. Hrudník se mi stáhl, jak se instinktivně snažil ochránit srdce a duši. Richard spěšně zapsal do lodního deníku: „Ocitli jsme se v první linii.“ Vztyčili jsme všechny plachty na maximum. V duchu jsem bědovala nad nepoužitelnou roztrhanou genou; tuhle plachtu bychom teď opravdu potřebovali, protože byla větší než naše největší kosatka. Richard mi přikázal, abych změnila kurz na jihovýchodní. Když se nedokážeme dostat nad Raymonda, možná dokážeme během následujících čtyřiaadvaceti hodin proklouznout na jih od středu bouře, čímž bychom se ocitli v její splavné části – v bezpečnějším kvadrantu, který by nás vynesl ven z točícího se vzdušného víru, místo aby nás vír vtáhl dovnitř. Neměli jsme moc na výběr, museli jsme něco udělat. Nahazovat motor by bylo zbytečné, protože už teď jsme pluli mnohem větší rychlostí. Richardova nervozita a strach byly zcela zřejmé. Nikdy jsem ho takhle neviděla.

Pořád si něco mumlal, a když jsem se ho zeptala, co říkal, jenom zavrtěl hlavou: „Nic, lásko, nic.“

Jenže jak bych si mohla nevšímat toho, jak pořád pozoruje moře na východ od nás a opakovaně trimuje plachty? Zoufale se snažil dostat nás od narůstajícího hurikánu, co nejdál to šlo. Zaplavil mě adrenalin – bojuj, nebo uteč. Odsud nebylo kam utéct, takže to znamenalo boj. Bojuj, bojuj, bojuj.

Ve tři hodiny odpoledne jsme se z aktualizované předpovědi dozvěděli, že hurikán Raymond změnil směr pohybu ze západ-severozápadního na čistý západ a poryvy větru dosahují až 140 uzlů, tedy 72 m/s. Odpolední měření polohy nám poskytlo druhou poziční linii. Ta naznačovala, že budeme-li pokračovat v původním jihozápadním kurzu, s Raymondem se střetneme. Okamžitě jsme loď otočili a zamířili znovu na severovýchod. Snažili jsme se dostat tak daleko od hurikánu, jak to jen bylo možné. Podmínky byly už tak dost drsné. Ale nechat se zasáhnout hurikánem by znamenalo, že bychom mohli přijít o takeláž a zůstat tady uprostřed ničeho zcela ochromení. Nebáli jsme se o život, protože jsme věděli, že Trintelly jsou stavěné tak, aby odolaly těm nejdrsnějším podmínkám, ale možnost, že by jeden z nás třeba utrpěl vážné zranění, se nad námi oběma vznášela jako nevyřčená hrozba. Richard zapsal roztřesenou rukou: „Můžeme se jenom modlit.“

Později večer se na hlavním stěžni ulomilo uchycení spinakrového pně a ten se zřítil dolů a částečně do vody. Do-drápali jsme se k hlavnímu stěžni a snažili se spinakrový peň zachránit. Richard ho zachytil dřív, než voda dokázala svou silou ulomit dolní kování a stáhnout peň přes palubu. Lezli jsme zpátky ke kokpitu a všimli jsme si, že se uvolnila část bezanové plachty a zběsile se plácá ve větru.

„PROBOHA, JEŠTĚ NĚCO DALŠÍHO?“ zařval Richard. Vystoupil z kokpitu, přicvaknul se k bezanovému stěžni a povolil výtah. Jakmile byla plachta dole, přivázal ji na bezanové ráhno.

Když se vrátil ke mně ke kormidlu, všimla jsem si, jaké má kruhy pod očima. Snažil se, aby to neznělo sarkasticky, když říkal: „Moc dalšího už se pokazit nemůže.“

„Budeme v pořádku. Budeme v pořádku, lásko,“ snažila jsem se přesvědčit nás oba.

Ve tmě byly na hladině oceánu vidět husté bílé čepice pěny – připomínala vroucí kotel. Barometr ukazoval velký propad tlaku, kvílení větru se neustále zvyšovalo a vlny byly stále strmější, vzteklejší, agresivnější. Děsili jsme se, že nás hurikán dohání, ale nemohli jsme dělat vůbec nic jiného než plachtit a jet na motor tak rychle, jak to jen šlo.

Drželi jsme hlídky a střídavě si chodili do podpalubí trochu odpočinout. Svaly nás bolely od válčení s kormidlem, jak jsme se snažili přemoci nevyzpytatelné moře. Nikdy jsem nezažila tak dlouhou noc.

Následující ráno bylo popelavě šedé, jen občas vykouklo slunce, které na rozbouřené moře vrhalo zamračený pohled. Tváře nám neustále bičovala vodní tříšť. Vítr měl stabilních 40 uzlů, to je nějakých 20 m/s. Zarefovali jsme všechny plachty a uháněli tryskem pod kosátkou i hlavní plachtou o velikosti kapesníku. Aspoň to pomohlo loď stabilizovat.

Kolem desáté se mořské vlny zvedaly jako mrakodrapy tyčící se nad lodí. Anemometr teď ukazoval rychlost větru 60 uzlů a my byli přinuceni spustit všechny plachty a držet polohu pod holými stěžni s běžícím motorem. V poledne už vítr dosahoval rychlosti 100 uzlů. Vířící voda nás nepřetržitě zalévala. Richard přišel nahoru, převzal kormidelní kolo a podal mi EPIRB (nouzový osobní radiomaják). „TUMÁŠ, CHCI, ABY SIS TO VZALA.“

„A CO TY?“

„TAMI, KDYBYCHOM MĚLI DVA, TAKY BYCH SI HO VZAL. UDĚLEJ MI RADOST A NESAÐ SI TEN KRÁM.“

Tak jsem si ho nasadila. Pak jsem připnula popruh od harmonesu ke kompasnici a kormidlovala, zatímco Richard zalezl

do podpalubí, aby se pokusil zjistit naši polohu a získat aktuální informace o poloze hurikánu. Mezi nárazy přídě do vln a kvílením větru ale slyšel jen praskání. V žádném případě však nemohl riskovat a vzít vysílačku nahoru, protože palubu neustále zalévaly vlny.

Vrátil se nahoru, připnul si harnes a převzal kormidlo. Seděla jsem schoulená u zvednutých okrajů kokpitu a vši silou se držela záseku, ke kterému jsem přicvakla svůj popruh. Bezmocně jsme přihlíželi běsnění živlů. Zvuk kvílejícího větru nám dráсал nervy. Loď se zvedala do závratných výšek a střemhlav se řítila dolů do propastí. Je možné, že nás moře pohltí? Stoupání lodi na monstrózních vlnách zvedalo trup do vzduchu a ten pak přecházel do volného pádu. Při dopadu se loď celá otřásala. Děsila jsem se, že se *Hazana* rozlomí. Nakonec jsem křikla na Richarda: „TO JE ONO? MŮŽE TO BÝT JEŠTĚ HORŠÍ?“

„NE. VYDRŽ, LÁSKO, MOJE STATEČNÁ HOLČÍČKO. JEDNOU BUDEME VNOUČATŮM VYPRÁVĚT, JAK JSME PŘEŽILI HURIKÁN RAYMOND.“

„JESTLI PŘEŽIJEME,“ křičela jsem.

„PŘEŽIJEME. JDI DO PODPALUBÍ A ZKUS SI ODPOČINOUT.“

„CO SE STANE, KDYŽ SE PŘEKLOPÍME? NECHCI, ABYS TADY ZŮSTAL SÁM.“

„LOŮ SE SAMA NAROVNÁ. PODÍVEJ, JSEM ZAJIŠTĚNÝ,“ řekl a silně zatahal za popruh. „OBRÁTÍM SE S NÍ ZPÁTKY NAHORU.“

Podívala jsem se na jeho popruh přicvaknutý k záseku u zvednutého okraje kokpitu.

„Jdi dolů,“ naléhal. „HLÍDEJ BAROMETR. DEJ MI VĚDĚT HNED, JAK ZAČNE TLAK STOUPAT.“

Zdráhavě jsem vstala, naklonila se a stiskla hřbet Richardovy ruky. Pohlédla jsem na anemometr. Zalapala jsem po dechu, protože ukazoval 140 uzlů. S ústy dokořán jsem se podívala na Richarda a následovala jeho pohled nahoru po

hlavním stěžni. Jen jsem zahlédla, jak čidlo anemometru mizí v nenávratnu.

„Drž se,“ zaječel a trhl kormidlem. Skutálela jsem se na stranu, protože trup lodi se propadl dolů. Spadla jsem na okraj kokpitu. Zalila nás lavina zpěněné vody. Loď se zlověstně otřásla od příde až po zád.

Richard na mě znepokojeně pohlédl. Voda mu stékala po obličejí a v jasných modrých očích se mu zračil strach. Za ním se tyčily celé útesy zpěněné vody, jejichž vrcholky zběsilý vítr sfoukával ve smršti vodní tříště. Tázavě jsem se na něj podívala – nedokázala jsem potlačit zděšení. Znejistěl a pak na mě mrkl a trhl bradou: znamení, abych šla dolů. Jeho nucený úsměv a utkvělý pohled zmizely, když jsem za sebou zaklapla luknu.

Pevně jsem se chytla madla u schůdků do podpalubí a zamířila do kajuty. Šílená kadence, s kterou se *Hazana* pohybovala, mi nedovolila nic jiného, než zřítit se do houpací sítě přivázané ke stolu. Automaticky jsem připevnila popruh harnesu k noze stolu. Pohlédla jsem na lodní hodiny: bylo 13.00. Můj pohled sklouzl k barometru: tlak byl děsivě nízko – pod značkou 948 hPa. Zaplavila mě hrůza. Přitáhla jsem si k hrudníku zapařenou deku, v síti to se mnou házelo ze strany na stranu. Sotva jsem zavřela oči, když tu veškerý pohyb ustal. Něco bylo špatně, velice špatně, nastal příliš velký klid – tahle dolina vlny byla příliš hluboká.

„ПРОБОНА!“ slyšela jsem Richarda vykřiknout.

Vykulila jsem oči.

Prásk!

Zvedla jsem paže, abych si chránila hlavu, a dál už nevím nic.